

Gyvenimo forma kaip religinė patirtis

Žmogaus biologinė gyvybė, kuri įtraukiama į politinių sprendimų lauką, suvereno galia gali būti paaukota, tokio veiksmo netraktuojant kaip nusikaltimo. Tokioje ambivalentiškoje būklėje esantį žmogų įkūnija *homo sacer* figūra, kuri reprezentuoja prievartinę, „neigiamą“ prigimtinio gyvenimo (zoė) ir politiškai kvalifikuoto gyvenimo (*bios*) perskyrą. Tačiau priešingame svarstymo poliuje atpažįstamas kardinaliai skirtingas būvis, atvirkščiai proporcinga figūra – *gyvenimo forma* (form-of-life, *forma vitae*), kurioje išnyksta gyvenimo struktūros skirstymas į dalis. Būtent čia atrandama galimybė peržengti, įveikti *zoė* ir *bios* skirtį. Svarstymų horizonte pasirodo neįprasta formos ir turinio sampyna – tai siekis sujungti gyvenimą, kurį gyvename, su gyvybe, kurios dėka gyvename. Išryškinamas kontempliavimo vyksmas kaip jungiamoji grandis, kuri vienintelė nenutrūkstamai sujungia biologinę gyvybę su gyvenimo būdu ir toliau išsaugo šią vientisą sąrangą. Kontempliavimas pabrėžia specifinį mąstančiojo santykį su apmąstomu dalyku ir tarytum nukelia į religinės patirties lauką. Religinės patirties diskurso plėtrai pasitelkiant postsekuliaraus būvio perspektyvą, darytina prielaida, kad *gyvenimo formoje* konceptualizuojama dieviškoji galybė, kuri „geriausiai pasireiškia silpnume“. Šis silpnumas „užkonservuotas“ dieviškumas vertintinas kaip sulaikyta galia, potencialumas, kuris, deaktyvuodamas bet kokią žymenį, raišką ir apibrėžtumą, visada lieka galioti. Toks postsekuliarus filosofinis diskursas sutelkia pastangą apmąstyti religinę prasmę galinčius turėti kasdienybės patyrimus, religiškumo sugrįžimo būdus ir formas.